

Όταν η αθεΐα γίνεται μισαλλοδοξία

Αφιερωμένο στους Νεομάρτυρες

Θα διαβεί η θύελλα από τη ρωσική τη γη
Αμαρτίες του λαού ο Θεός θα τις συγχωρήσει
Η θεία του σταυρού Του ομορφιά θα αναφανεί
Στις εκκλησίες του Θεού τους θόλους να φωτίσει
Στην Αγία μας απ' άκρη σε άκρη τη Ρωσία
Τα σήμαντρα το καινούριο κάλεσμα θα ηχήσουν
Απ το βαθύ λήθαργο – τη δικιά μας την αμαρτία
Στο σωτήριο δρόμο τα παιδιά της να βαδίσουν
Η πίστη όλους θα ενώσει μέσα στην Εκκλησία
Κι οι άγιες μονές στον κόσμο πάλι θα ανοίξουν

(του στάρετς Σεραφείμ της Βύριτσα 1866-1949)

Στις 31 Οκτωβρίου 1917 στη Τσαρσκογιε Σελό ο π. Ιωάννης Κοτσούρωφ δολοφονήθηκε έξω από τον καθεδρικό ναό, γιατί έκανε λιτανεία και δέηση υπέρ της ειρήνης... Ήταν ο πρώτος νεομάρτυρας.

Την Τρίτη του Πάσχα του 1918 θάφτηκε ζωντανός σε τάφο που έσκαψε με τα ίδια του τα χέρια ο Αρχιεπίσκοπος του Περμ Ανδρόνικος.

Την ίδια περίοδο στην Αγία Πετρούπολη συνελήφθησαν σαράντα ιερείς την ώρα που λειτουργούσαν. Οδηγήθηκαν στο κοιμητήριο του Σμόλενσκ και θάφτηκαν ζωντανοί με άμφιά τους

Στις 29 Ιουνίου του 1918 έριξαν στον ποταμό Τούρα τον επίσκοπο του Τομπόλσκ Ερμογένη, αφού πρώτα του έδεσαν στον λαιμό μια τεράστια πέτρα εξηντα δύο κιλών.

Στις 5 Σεπτεμβρίου 1918 τουφεκίστηκε ο εφημέριος του ναού της Παναγίας του Καζάν Πετρούπολης, π. Φιλόσοφος Ορνάτσκι μαζί με τους δυο γιους του. Ήταν άνθρωπος με βαθιά πίστη και μεγάλη φιλανθρωπική δραστηριότητα και είχε οργανώσει πολλά παιδιά ιδρύματα.

Την ίδια μέρα μαρτύρησαν ο επίσκοπος Σελεγκίνσκ Εφραίμ, και ο πρωθιερέας Ιωάννης, πνευματικό παιδί του π. Ιωάννη της Κρονστάνδης.

Τον Σεπτέμβριο του 1918 μαρτύρησε ο επίσκοπος Αμβρόσιος Γουντκό. Εξάρθρωσαν τις αρθρώσεις των χεριών του ασπρομάλλη γέροντα και μετά τρύπησαν το σώμα του με ξιφολόγχη.

Τις 5 Ιανουαρίου του 1919 εκτέλεσαν στο Γιουριεφσκ τον επίσκοπο του Ρεβέλσκ Πλάτωνα. Το λείψανο του ιερομάρτυρα είχε πάνω του επτά πληγές από τις ξιφολόγχες και τέσσερις από σφαίρες. Μαζί του μαρτύρησαν είκοσι πιστοί.

Την ίδια χρονιά ανασκολόπισαν το βοηθό επίσκοπο του Νόβγκοροντ Ισίδωρο, στη Σαμάρα.

Τον Δεκέμβριο του 1919 στη μονή του Αγίου Μητροφάνους κρέμασαν στην ωραία πύλη τον επίσκοπο Βορονέζ Τύχωνα.

Το 1920, ο αριθμός των νεομαρτύρων είχε φτάσει τους 10.000.

Οι άθεοι πάσχιζαν με κάθε τρόπο να μιμηθούν τους αρχαίους διώκτες των πρώτων χριστιανών, για «να διορθώσουν τα σφάλματα του Νέρωνα, του Δέκιου, του Διοκλητιανού», όπως κόμπαζαν. Γι' αυτό και στα βασανιστήρια εμπνέονταν από την εφευρετικότητα των αρχαίων διωκτών, όπως δείχνουν τα επόμενα περιστατικά:

Τον Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Βορονέζ, οι βασανιστές του τον «κοινωνούσαν» με λιωμένο κασσίτερο, ενώ στο κεφάλι του κάρφωναν ξύλινα καρφιά...

Στους ιερομόναχους Αρίσταρχο από την πόλη Μπόρκι και Ρουτιόν αφαίρεσαν το δέρμα από το κρανίο.

Τον ιερέα π. Ιγνάτιο από το Πέρμ τον συνέλαβαν κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας, τον έβγαλαν έξω από τον Ναό, τον έδεσαν στην ουρά ενός αλόγου, και τον έσερναν στους δρόμους της πόλης.

Στον πρωθιερέα π. Νικόλαο Κόνιουχωφ από το Τσερντύνσκ του έχυναν νερό μέσα στην παγωνιά, μέχρι ότου ο μάρτυρας έγινε μια στήλη πάγου.

Τον Πρωθιερέα Εύγραφο Πλετνιώ από το Σεμιρέτσιγιε μαζί με τον γιο του Μιχαήλ τους έκαψαν ζωντανούς στο λέβητα του ατμόπλοιου.

Συμπληρώνοντας λοιπόν το παραπάνω παζλ μίσους και αντιχριστιανικής οργής, προσθέτω τα εξής:

Η σχετική ηρεμία που επήλθε μετά τις ταραχές των «νεωτεριστών» και των δικαστηρίων κατά τα έτη 1922-1923 δεν ήταν παρά μόνο μια προσωρινή ανάσα. Τον Αύγουστο του 1928 οι αρχές έκλεισαν τις θεολογικές και εκκλησιαστικές σχολές ενώ προηγουμένως, στις 8 Απριλίου, με το νέο νόμο για την άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων, το κράτος επεδίωκε κυριολεκτικά να διαλύσει την Ρωσική Εκκλησία. Με τον νόμο αυτό χιλιάδες ναοί έκλεισαν, γκρεμίστηκαν ή μετατράπηκαν σε δημόσιες υπηρεσίες, **πορνεία και δημόσια ουρητήρια**. Αμέτρητοι κληρικοί, μοναχοί, και λαϊκοί συνελήφθησαν, εξορίστηκαν ή εκτελέστηκαν. Από το 1929 ως το 1934 επικράτησε στην Ρωσία μια τέτοια μανία κατάστροφής κάθε θρησκευτικού και εκκλησιαστικού πράγματος που ανάλογή της δεν συναντά κανείς στην Ιστορία. Θησαυροί της λατρείας και της χριστιανικής τέχνης εξαφανίστηκαν, μοναστήρια, θαυμάσιοι ναοί, πραγματικά μνημεία τέχνης καταστράφηκαν οριστικά.

Η Αγία Πετρούπολη έζησε μια φρικτή νύχτα στις 18 Φεβρουαρίου του 1932. Την νύχτα αυτή ο λαός την ονόμασε «Άγια Νύχτα». Οι άθεοι μπήκαν στα μοναστήρια της Πετρούπολης και συνέλαβαν πάνω από πεντακόσιους μοναχούς και μοναχές, καθώς και πολλούς ιερομόναχους που υπηρετούσαν σε ενορίες, λόγω του ότι είχαν καταργηθεί τα μοναστήρια τους. Από την Λαύρα του Αγίου Αλεξάνδρου Νιέφσκι συνελήφθησαν όλα τα μέλη της αδελφότητας, σαράντα στον αριθμό, με επικεφαλείς τον Αρχιμανδρίτη Βαρλαάμ (Σατσερντότσκι) και Λεβ (Γιεγγόρωφ), καθώς και τον Αρχιεπίσκοπο Γαβριήλ (Βοεβόντιν). Όλοι τους δικάστηκαν με βάση το άρθρο 58δ10 και καταδικάστηκαν σε πολλά χρόνια φυλάκισης και εξορίας. Στην πλειοψηφία τους δεν επέστρεψαν ποτέ από τα στρατόπεδα και τις εξορίες. Άφησαν εκεί την τελευταία τους πνοή. Ο

Αρχιμανδρίτης Βαρλαάμ εργάστηκε στα καταναγκαστικά έργα στην κατασκευή του Μπελομόρ κανάλ, ενός υπερφίαλου έργου του Στάλιν, στο οποίο εργάστηκαν πάνω από 100.000 κρατούμενοι και πολλοί άφησαν εκεί την τελευταία τους πνοή. Το 1937 ο Αρχιμανδρίτης εκτελέστηκε στο κανάλι. Ο αρχιμανδρίτης Λέβ σκοτώθηκε στο στρατόπεδο Ουσύννικι (περιοχή Κεμερόβο) το 1941.

Τον Οκτώβριο του 1933 οι αρχές απαγόρευσαν στον Μητροπολίτη Σεραφείμ (Τσουτσάγγωφ) να παραμείνει στην Πετρούπολη, με την πρόφαση ότι δεν έχει νόμιμο εσωτερικό διαβατήριο. Για τον ίδιο λόγο αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την Πετρούπολη πάνω από διακόσιοι κληρικοί. Στις 5 Οκτωβρίου στην κενή έδρα της Πετρούπολης εξελέγη ο επίσκοπος Αλέξιος Συμάνσκι ως Μητροπολίτης Πετροπόλεως. Η πρώην κραταιά και μεγάλη Μητρόπολη είχε σχεδόν διαλυθεί...

Ακόμη και οι κωδωνοκρουσίες εκείνη την εποχή είχαν απαγορευτεί. Ο Αριθμός των εν ενεργεία κληρικών ναών και ενοριών είχε συρρικνωθεί στο έπακρο. Πριν από την Οκτωβριανή Επανάσταση μέσα στην πόλη υπήρχαν 790 ναοί και υπηρετούσαν 1700 ιερείς. Τα μοναστήρια ήταν 16 και ο αριθμός των μοναχών 1629. Τον Νοέμβριο του 1933 είχαν μείνει 61 ναοί και 300 ιερείς. Τα μοναστήρια είχαν κλείσει όλα. Τον Ιούνιο του 1941 είχαν μείνει μέσα στην πόλη των 4.000.000 κατοίκων μόνο 8 (!) εκκλησίες...

Η τραγική αυτή εικόνα ήταν ίδια με την κατάσταση που επικρατούσε σ' όλη την τότε ΕΣΣΔ. Υπήρχαν μόλις 100 ναοί ανοικτοί σ' όλη την επικράτεια και ελάχιστοι ιερείς. Η συντριπτική πλειοψηφία των ιερέων και των μοναχών βρισκόταν στις φυλακές, σε εξορία ή στον τάφο. Με τα λόγια «ας γίνει το θέλημά Σου» χιλιάδες ιερείς και μοναχοί πήραν τον δρόμο του Σταυρού κι έχυσαν το αίμα τους υπέρ του Χριστού.

Τα τέλη του 1935 παύθηκε η προσωρινή Πατριαρχική Σύνοδος. Σε όλη την ΕΣΣΔ είχαν απομείνει μόνο 4 ποιμενάρχες. Ο τοποτηρητής του Πατριαρχικού θρόνου Μητροπολίτης Σέργιος, ο Μητροπολίτης Λένινγκραντ Αλέξιος, ο Μητροπολίτης Ντιμιτρώφσκ Σέργιος, και ο Αρχιεπίσκοπος Πετεργκώφ Νικόλαος. Αλλά και αυτοί βρισκόταν κάτω από την μόνιμη απειλή της σύλληψης....